

Carol Birch

ÎN UMBRA EȘAFODULUI

Traducere din limba engleză și note de
Ovidiu-Gheorghe Ruța

Biblioteca CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIRCH, CAROL

În umbra eșafodului / Carol Birch; trad. : Ovidiu-

Gheorghe Ruța. - București : ALLFA, 2016

ISBN 978-973-734-477-5

J. Ruța, Ovidiu-Gheorghe (trad.)

821.111.34-432.1

Grupul Editorial ALLFA

Bd. Constantin Brâncuși nr. 20A, et. 1,

sector 6, cod 060712 - București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Ediția ALLFA face parte din Grupul Editorial ALLFA

Ediția ALLFA

allfa.ro

Domnul Raby nu a sosit în ziua aceea. Ploaia a început seara târziu, pe la ora zece deja turna cu găleata, iar puțin înainte de miezul nopții s-a născut băiatul. Primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să-l lingă, cum își ling vacile vițeii când fată. Mai văzusem așa ceva, dar nu foarte des. A fost o naștere ușoară, fără niciun necaz. Thomas era un prunc liniștit, un boț de carne tăcut și cuminte, cu pielea roșie, plină de zbârcituri și cu un cap mare și blonduț; a stors-o de lapte pe biata lui mamă epuizată și, în scurt timp, dormea adânc lângă ea. Eram cu toții rușiți de oboseală. Am făcut curățenie și apoi Phoebe a dat fuga până jos și a adus o sticlă de rom și niște cești ca să închinăm în sănătatea nou-născutului. Billy dormea liniștit în bucătărie, într-un pătuc improvizat.

— Plouă cumplit, doamnă, a spus Phoebe, uitându-se pe geam la apa care șiroia. Mă gândesc că asta l-a oprit pe stăpănu' din drum.

— Așa e, am încuviințat eu, fiindcă stăpâna casei se cam îngrijorase când văzuse că domnul Raby nu apare. Or fi inundații pe drumul spre Parramatta.

— Chiar crezi?

— Sunt sigură.

— N-o să urce apa până aici, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Acum închideți ochii. Dați-mi-l mie, o să-l pun în leagăn.

Imediat ce am culcat băiețelul, a adormit și ea, iar noi am stins toate lumânările, cu excepția uneia singure, și ne-am retras în camera de alături, lăsând ușile deschise ca s-o auzim dacă ne cheamă sau dacă începe pruncul să plângă.

— Haideți, a spus Phoebe, mai doriți o picătură, domnișoară Catchpole? Sau mergeți la culcare? E clar că n-aveți cum să plecați de-aici în noaptea asta.

— Ai dreptate.

Era o cămăruță în care doamna Raby cosea. Phoebe îmi făcuse un pat din perne.

— Mai dă-mi o picătură, Phoebe. Stai jos un pic și bea cu mine. Nu știu tu cum te simți, dar eu sigur mai stau trează o jumătate de oră. Nu pot s-adorm, îmi vâjâie capul.

Ea s-a așezat pe scaunul în care stătea stăpâna ei când cosea, s-a întins ca să umple din nou paharele, apoi a căscat de i-au trosnit fălcile. Ne-am aprins o pipă. Ne-am odihnit o vreme, ascultând ropotul liniștitor al ploii. Ochiul lui Phoebe zvâcnea întruna.

— E plăcut așa, am spus eu, e plăcut când totul se termină și merge bine.

Îmi place romul. Când eram acasă, beam numai gin, dar aici beau rom și bere neagră și prefer romul. Am luat amândouă o sorbitură. Phoebe și-a mușcat buza.

— O duci bine aici, am zis. Ai totul ca pe tavă.

— Mi-e dor de casă, a zis ea.

— Bineînțeles că ți-e dor.

— Asta-i o fundătură împuțită. Și-a rezemat coatele pe genunchi cu un gest stângaci. Urâsc țara asta afurisită.

— Câți ani ai primit?

— Șapte.

Ce să mai zici? Puțini se întorc în țară, și cu siguranță nu cei de soiul ei. Eu însămi am crezut că mă voi întoarce. Ani întregi am crezut că mă voi întoarce.

— Ar trebui să profiți de ceea ce ai, i-am spus. Ai avut mult noroc.

Ea a pufnit pe nasul ei lung și subțire. Atunci i-am povestit despre Norfolk, unde femeile sunt rase în cap și legate pe un cadru triunghiular pentru a fi biciuite, la fel ca bărbații. Sau Coal River, unde ajung bieții condamnați pe care îi vezi la barieră.

— Ce îngrozitor, a spus ea, dar vorbea ca și cum ar mai fi auzit asta de o mie de ori.

— Ține seama că ăștia sunt cei răi, am zis eu. Nu trimit ei fete drăguțe ca tine în locurile alea. Vezi că ești norocoasă?

Ea mi-a răspuns printr-o grimasă.

Trebuie să își găsească un bărbat. E greu pentru o femeie să se descurce singură aici. Nu e de mirare că sunt atâtea târfe pe lângă Sydney Cove.

— Pentru ce te-au condamnat? am întrebat.

A suflat fumul pe nas.

— Zece metri de panglică și o pereche de ciorapi, a zis ea. De mătase.

Am încuviințat din cap. Simțeam că în sfârșit pot să dorm.

— Ei bine, cred că e timpul să mergem la culcare.

Dar, pe când spuneam asta, micul Thomas a țipat din leagănul lui și ea a tresărit ca lovită de streche.

— Pentru numele Domnului, Phoebe, e doar copilul!

— Știu, știu, a zis ea, sunt o zăpăcită.

Ochiul bolnav i-a zvâcnit cu putere de trei, patru ori.

— Șșș!

L-am adus la noi. Phoebe stătea în mijlocul camerei de cusut și părea dintr-odată teribil de incapabilă să-mi dea vreun ajutor.

— Trebuie să mergi la culcare, i-am spus. Haide, stăpâna ta doarme dusă. O să-l înfăș. Ține-l o clipă, până îi aduc pătura.

I l-am pus în brațe și mi-am văzut de treabă; iar când am terminat și m-am dus să îl iau înapoi, am văzut că fata plângea, iar lacrimile îi șiroiau pe față cum curgea ploaia pe geamuri. Îl ținea strâns în brațe, legănându-l cu grijă și sprijinindu-i capul cu degetele ei cu unghiile roase. Chipul îi era schimonosit de plâns. Arăta pur și simplu îngrozitor.

— Phoebe, Phoebe, am zis, îndemnând-o să se așeze. Phoebe, gata, liniștește-te.

Mi-a dat copilul și l-am înfășat în timp ce ea se scutura în spasme, încercând să plângă fără să facă prea multă gălăgie. Am lăsat-o să își vadă de necazul din trecut care o năpădise, oricare o fi fost el, și l-am dus pe domnișorul Thomas la mama lui, să îl alăpteze. Doamna Raby când se trezea, când ațipea, murmurând și zâmbind, în timp ce eu vegheam ca totul să fie bine.

Când m-am întors, Phoebe dusese deja romul și paharele jos și se retrăsese în camera ei. Aș fi vrut să mai fi rămas, ca să-i aflu povestea. Pe când mă întindeam în pat, mi-am dat seama dintr-odată ce loc al suferinței e colonia – o lume plină de jale. Căci suntem sfâșiați când ajungem aici, sfâșiați ca o bucată de pânză; și sufletul ne este sfâșiat. Mi-am amintit de corabia *Nile*. De Mary din Londra. Ea a primit închisoare pe viață, dar pe fiul ei l-au spânzurat; avea șaisprezece ani, abia îi mijiseră tuleiele. Închipuți-vă. E cu mama lui, ea încearcă să fure ceva, individul o prinde de braț și cheamă poliția, iar băiatul îi trage omului una drept în față. Gata, un suflet sfâșiat. Erau acolo o fată de doisprezece ani și o băbătie de optzeci, atât de ramolită, încât nu-și mai amintea nici cum o cheamă. Condamnată pentru sperjur. Încă un suflet sfâșiat. Am râs când am aflat asta, era chiar foarte comic. Baba aia era o afurisită. Domnul știe ce s-a ales de ea, probabil a murit. Și Sarah Barker, care plângea – „O, n-am să mai văd niciodată Ipswich-ul meu“ – de fiecare dată când barca avea tangaj.

Astea sunt dureri vechi, dar atunci erau proaspete: nu amintiri, ci răni deschise. Era ca și cum inima mea ar fi fost în durerile facerii. Nu era nimeni pe corabia aceea care să nu jelească ceva. Și eu jeleam, după iubitul meu pierdut, firește. Și după Anglia.

Am adormit cu ropotul monoton al ploii murmurându-mi la ureche și am visat că eram pe o corabie întunecată și nu puteam găsi drumul înapoi la patul meu, oricât m-aș fi plimbat pe punțile care se legănau. Atunci când m-a trezit Billy, stând cu o lumânare lângă pat, mi s-a părut că rătăceam de ore întregi.

— Ascultă, mătușă, a spus el.

Se dezlănțuise o furtună cumplită; vântul sufla cu furie în jurul casei, zguduind ferestrele și ușile și aruncând stropi de ploaie pe acoperiș ca pe niște gloanțe de pistol. Furtuna era însoțită de un sunet prelung, și m-am înfiorat când l-am recunoscut: un sunet ca o bubuitură, o avalanșă, un *muget*, ca și cum o creatură uriașă se zvârcolea de durere. Era râul, care venise mai aproape decât ar fi trebuit. Și, de undeva, adăugându-se tuturor celorlalte sunete, se auzea behăitul greoi și neîntrerupt al oilor și al vitelor.

— Cât de mult au crescut apele? am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu văd. E întuneric de-ți bagi degetele-n ochi.

— N-o să ajungă până aici.

Am dibuit cu picioarele după papucii de casă. Podeaua era rece ca gheața.

— Du-te repede, i-am spus. Du-te și vezi dacă s-a trezit doamna Raby. N-o trezi dacă doarme.

M-am îmbrăcat, tremurând de frig, și m-am dus la geam, dar n-am putut desluși decât întunericul și ploaia de afară. Luându-mi șalul pe umeri, am pornit în grabă pe coridor spre camera de alături și aproape m-am ciocnit de Billy în pragul ușii.

— Niciun sunet, a șoptit el.

— Aprinde lampa, Billy.

Ea dormea adânc și copilașul la fel. În curând, pruncul avea să se trezească și să plângă după lapte.

— Peste niște ani, i-am spus lui Billy pe când coboram scara, o să-i povestească băiețelului cum s-a născut el în noaptea marii furtuni, când tatăl lui era plecat de-acasă.

După ceasul din hol, mai era puțin și se făcea dimineață, dar, când am deschis ușa și m-am uitat afară, era încă întuneric bezna, cum numai la așa o oră poate fi. Nu se vedea nimic la lumina felinarului meu, în afară de ploaia care mătura strașnic curtea pârjolită a familiei Raby, de la treptele casei până la jacaranda. Sunetul se auzea mai tare, ca un tunet nesfârșit și sălbatic, dincolo de întuneric. Nu era o noapte pe care să o petreci afară. Cu siguranță nu aveam cum să mă întorc acasă în dimineața aceea.

— Apa a ajuns destul de sus, i-am spus, încuind ușa, dar noi o să stăm aici, la adăpost, până trece furtuna.

— O să se inunde drumul.

— Da, în unele locuri. S-ar putea să trebuiască să mai așteptăm. Știi ce, Billy, ai putea să ne cânti tuturor la pian în dimineața asta. Ca să ne înveselești. Într-o jumătate de oră o să se lumineze de ziuă, am face bine să aprindem focul. Slavă Domnului c-au făcut provizii de lemne.

Chiar atunci s-a trezit copilașul și pe urmă și doamna, și n-am mai avut timp de nimic. A apărut și Phoebe, cu un șorț legat peste rochia ei de stofă gri.

— M-a trezit vântul, a spus ea, privindu-mă cu ochii cârpiți de somn.

Doamna Raby ședea sprijinită de perne, cu părul despletit și copilul sugându-i la țâță.

— Mă doare, a zis ea. Au!

— Așa se întâmplă, i-am spus. Nu vă îngrijorați, o să vi se întărească sfârcurile.

— Să vă aduc ceva de băut, doamnă.

Phoebe a ieșit, înăbușindu-și un căscat.

— Ascultă cum cade ploaia! Ascultă la bieteale animale care-s afară pe vremea asta! E foarte cuminte, Margaret. E normal să fie așa de liniștit?

— Unii așa sunt.

Ea s-a strâmbat de durere.

— Are gingiile foarte tari.

— Să vedeți când o să-i iasă dinții, am râs eu.

— Trage draperia la o parte, Margaret, te rog. Cred că văd o geană de lumină.

S-a foit în pat, așezându-se mai confortabil.

— Vreau să mă uit cum plouă.

Draperia avea un model cu flori minuscule, galbene și roz, care urcau în șiruri. A scârțâit strident când am tras-o la o parte, și a dezvelit cea mai mohorâtă dimineață posibilă. Norii erau grei și cenușii. Unde ar fi trebuit să fie cer era apă. Se întâmplase atât de repede – pe nesimțite, aș fi putut spune, dacă n-aș fi știut, bineînțeles, că noaptea fusese atât de furtunoasă. Și totuși, furtuna aceea bubuitoare devenise și ea un fel de tăcere.

— Sper ca Jack să se întoarcă repede, a spus doamna Raby. Vreau să-l vadă pe micul nostru Thomas.

Ploaia cădea încontinuu peste apele ieșite din matcă. Singura culoare care se zărea era violetul șters al marelui jacaranda care se legăna în bătaia vântului. Tot restul era de un gri argintiu, iar căderea ploii părea un minunat dans strălucitor, un milion de vârfuluri de ac care își schimbă locul tot timpul, ca insectele care roiesc în preajma râului la apusul soarelui. Râul era chiar în spațele gardului de pari care se întindea peste dealul de sub noi. N-am fi putut să ajungem la drum dacă am fi încercat. Dealul lui Raby era o insulă înconjurată de ape; mai erau și alte insule din loc în loc, apariții bizare, ca niște bolovani într-un pârau